

År 1902 importerades sackarin för 115,900 kronor, 1903 för 58,000 kronor men år 1904 endast för 2,706 kronor. År 1907 hade åter värdet af importen stigit till 35,235 kronor för att 1908 uppgå till 33,597 kronor och 1909 till 33,543 kronor. Före 1903 års maltdrycksförordnings ikraftträdande utgjorde sålunda importen cirka 3 $\frac{1}{2}$ gånger den nuvarande. Under de tre sista åren har importen hållit sig i det närmaste konstant utan tendens till stegring och dessa siffror ge icke heller anledning till oro för att förbrukningen hastigt skall ökas.

De skäl som af föredragande departementschefen anförts som stöd för förordningen synas mig sålunda icke öfvertygande hvarför jag tillåter mig föreslå

att Riksdagen måtte afslå Kungl. Maj:ts proposition nr 172 med förslag till förordning angående införsel, tillverkning och försäljning af sackarin m. m.

Stockholm den 25 april 1911.

Bernh. Eriksson.

Nr 361.

Af herr **Olausson m. fl.**, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition angående kapitalökning för fonden för fiskerinäringens befrämjande.

Genom proposition nr 186 föreslår Kungl. Maj:t, att Riksdagen måtte anvisa ett anslag af 116,000 kronor till kapitalökning af fonden för fiskerinäringens befrämjande.

Samtidigt har äfven Kungl. Maj:t i proposition nr 189 gjort framställning till Riksdagen om ökning af egnahemslånefonden. I proposi-

tion nr 190 hemställer Kungl. Maj:t därjämte om beviljande förslagsvis af ett belopp af 110,000 kronor till driftkostnader under år 1912 för egnahemslånefonden.

Man hade haft anledning hoppas, att då Kungl. Maj:t äskat anslag till driftkostnader för egnahemslånefonden, framställning äfven samtidigt gjorts om beviljande af anslag till driftkostnader för fonden för fiskeri-näringens befrämjande. Dylik hemställan har dock icke framkommit.

Ingen torde kunna bestrida att båda dessa lånefonder, som hvar för sig hafva samma mål, nämligen att skaffa existensmöjligheter åt vissa mindre lyckligt lottade folkklasser, också hvar för sig hafva samma behof af understöd för sin låneförmedlingsverksamhet.

Utlåningsrisken samt arbetet och besväret med låneförmedlingen äro fullt lika stora för fiskerilånefonden som för egnahemslånefonden.

Då staten sedan år 1904 genom beviljande af anslag åtagit sig att bestrida utgifterna för driftkostnaderna af egnahemslånefonden, så bjuder rättvisan, att staten äfven åtager sig driftkostnaderna för fiskerilånefonden. Det förhållandet, att fiskerilånefonden är afsedd för hafvets söner och den andra för landsbefolkningen talar ingalunda mot krafvet på samma understöd för fiskerilånefonden, utan snarare tvärtom. Helt visst äro ock riskerna för förmedling af lån ur fiskerilånefonden betydligt större än för låneförmedlarna ur egnahemslånefonden. Egnahemslånen utlämnas endast mot första in-teckning i fastighet, hvadan någon förlust därå knappast eller åtminstone högst sällan kan uppstå. Fiskerilåneförmedlaren måste däremot utlämna lån till befolkningen emot endast namnsäkerhet, hvilket gör att ej sällan stora och kännbara förluster träffa förmedlaren af fiskerilån.

Under föregående år uppgingo Göteborgs och Bohusläns landstings förluster å fiskerilåneförmedlingen till cirka 7,000 kronor. Det torde därför icke förvåna någon att inom Göteborgs och Bohusläns landsting allt flera röster börjat höjas mot att landstinget utan statsbidrag ikläder sig alla de risker, som följa med förmedlingen af lån ur fiskerilånefonden.

Det bidrag, som staten skulle behöfva lämna för att i nu före-varande afseende göra samma rättvisa åt fiskerilåneförmedlingen som åt egnahemslåneförmedlingen, blefve icke för statsverket betungande. Man torde med erfarenheterna från det län, som i största utsträckning för-medlat lån ur ifrågavarande fond, kunna förslagsvis sätta summan för driftkostnaderna till 10,000 kronor att utgå efter samma grunder, som Kungl. Maj:t i proposition nr 190 föreslagit beträffande egnahemslåne-fonden.

På grund af det ofvan anförda, och då ett bidrag af den art vi här tillåtit oss föreslå är en viktig betingelse för ett framgångsrikt fortsatt understödjande af vår fiskerinäring, hvilken genom fiskerilånefondens skapande fått en lofvande uppräckning, få vi härmed vördsamt hemställa,

att Riksdagen i sammanhang med anvisande af medel till kapitalökning för fonden för fiskerinäringens befrämjande enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 186, måtte för beredande under år 1912 af bidrag till förmedlare af lån för nämnde lånefond för betäckande af för dem genom lånerörelsen uppkommande kostnader och möjliga förluster med belopp, motsvarande för hvarje låneförmedlare en half procent af den ej till betalning förfallna kapitalskuld, hvarå låneförmedlaren på grund af från lånefondens utbekomna statslån vid samma års början häftat till staten, såsom driftkostnader under nämnda år för nämnda fond förslagsvis bevilja ett belopp af 10,000 kronor, att utgå direkt af fondens afkastning.

Stockholm den 25 april 1911.

<i>Carl L. Olausson.</i>	<i>A. Henrikson.</i>	<i>M. E. Svallingson.</i>
<i>K. J. Larsson.</i>	<i>Oscar N. Olsson.</i>	<i>Herman Andersson.</i>
<i>A. Åkerman.</i>	<i>Janne Tynell.</i>	<i>J. Bengtsson.</i>
<i>Aug. Larsson.</i>	<i>Anders Olsson.</i>	<i>Georg Engström.</i>
<i>Karl Martin.</i>	<i>Nils Larsson,</i> <i>Klagstorp.</i>	<i>Cornelius Olsson.</i>
<i>Aug. Ifvarsson.</i>	<i>Sixten Neiglick.</i>	<i>Ulrik Leander.</i>
<i>John Jönsson.</i>		<i>A. C. Gunnarsson.</i>